

Реши да ги изиграе и тѣ се подадоха на вждицата му. Печатаха разкази и му ги платиха. Станаха интимни. Съ критицитѣ имъ започна да си говори на „ти“. Единъ отъ тѣхъ писа за него. Обади се и другъ.

— Изиграхъ ги! — потриваше радостно ржце той.

А тѣ, налапаха вждицата и немощно повтаряха:

— Така добре, добре Ураганчо. Само че тукъ посмѣни малко, за по-художествено.

— Ахъ Ботевъ, Петьофи... скърцаше съ жби въ такива моменти Ураганъ Гръмотресовъ.

Осмѣли се да открие болката си предъ авторитетенъ критикъ.

— Ботевъ е само стихоплетецъ. А оня, има нѣщо, само че не като въ тебе — подчерта важно критикътъ. — Голѣмъ ще станешъ ти, само че ще трѣбва тукъ да посмѣнишъ малко.

— Но азъ желая да работя както азъ си знамъ — възрази твърдо Гръмотресовъ. — Не ще позволя никой да ми се мѣси въ творчеството.

— Разбира се, никой не ти оспорва това право. Мисля си само, че ще трѣбва да порастнешъ голѣмъ, да влѣзешъ въ Писателския Съюзъ. Пъкъ... той не се доизказа. Но Ураганчо и така разбираше какво искаше да му каже.

— Нищо, ще направя още една малка отстъпка, за да... а сетне... и той болезнено преглътна.

Въ сжщностъ, той искрено ги играеше.